

Milan
Kleč

**Jaz sem se
potegnil
za življenje**

PRI PESNIKU zvijala se je, mladenka
in v spanju govorila
nekaj kot — kako lepo je biti pesnik
in če bi bila ona —
potem bi tekala
lahkih nog po travnikih
in poljubljala popke,
ki bi se z njeno pesniško močjo
odpirali v prekrasne cvetove

ko sem zrl med njene noge,
ki jih je vedno bolj vlekla narazen,
mi hudobija ni dala miru:

nič lažjega, — sem si mislil,
sklonil sem se
in jo poljubil med stegna

zala mladenka je zaječala:
tudi jaz sem pesnik,

oh, poljubila sem popek
in pred mano se je odprl
prekrasen pomladni cvet

prav res, — sem priznal
in jo tokrat poljubil
prav v cvet

NOVA KNJIGA samo
na stežaj
sem odprl
vrata
svoje nove
knjige
in videl sem,
da bo v njej
veliko
borovnic

ZA NOBENO pravzaprav nisem
STVAR NISEM za nobeno stvar,
na tem mestu
to priznam,
jaz ne počnem drugega
na tem svetu,
kot da sedim doma
na toplem,
potem včasih
skočim k mizi
in kaj zapišem,
nič drugega ne počnem
in najhuje je,
da trenutno niti tega
ne obvladam,
trpim, ker me dobesedno
uničuje

lahko zaupam primer
z ovcami:

radosten se jih spomnim,
 zamislim si,
 kako jim vlečem
 dvignjene repe,
 da bi se hitreje
 plodile,
 a kaj se zgodi:

zopet so ovce same tiste,
 ki dvignejo repe
 in se zmenijo,
 same se potegnejo
 za repe
 in samo one blejajo,
 ko se kot blazne
 plodijo po mojih pesmih

JELKE
 SE STEGNEJO

ali si nisi postlal
 preveč blizu, —
 me je pokarala
 in moral sem uporabiti
 ves navdih,
 da sem jo zapeljal:

že, — sem dahnil
 in govoril:

skupaj so tudi mlade jelke,
 ki vseeno zrasedo
 in se celo stegnejo
 čez zemljo

menda sem še nekaj dodal,
 a že je skočila name
 in se vdala,
 zaprla mi je oči
 in me ljubila

čez nekaj časa
 sem na skrivaj poškilil,
 ker sem jo hotel gledati,
 a njenega obraza
 ni bilo nikjer:

kje pa si, —
sem se ustrašil
in zadonelo je:

samo še malo počakaj,
tudi jaz sem zrasla
kot jelka

vendar ona ni segla
samo čez mejo,
temveč se je ovila okrog nje
in me kmalu poljubila
iz druge strani

JAZ SEM SE
POTEGNIL
ZA ŽIVLJENJE

prav ste slišali,
jaz sem bil tisti,
ki se je potegnil
za življenje

kaj potem —
če nisem bil še zrel
in nisem vedel,
kaj hočem, —
to še ne pomeni,
da niso vedele
smreke,
ki niso obupale,
ko sem mimo njih hodil
s sklonjeno glavo

skoraj sem se že
naveličal
sprehajati
po gozdovih,
kamor sem se skrila,
a smreke
so se kar naprej
upogibale
in spuščale
svoje vrhove

prav do mojih dlani
in dolgo je trajalo,
preden sem se zavedal,
zakaj vztrajajo

zdaj hodim
po gozdu
in smreke
mi jedo
iz rok
in zakaj bi se potem
ne navduševal
nad življenjem

ALI MI JE
KNJIGA USPELA

ne smem napisati
niti besede,
v vsaki knjigi
se pojavi stran,
ki me pusti čakati,
kot da je vse odvisno od nje

ali slišite
ali slišite

jaz slišim
jaz slišim pesmi,
ki sem jih napisal

ali slišite,
kako pojejo ženske
in moški,
ali slišite smreke,
ali slišite ovce,
ali slišite,
kako milo prepevajo
borovnice
ali slišite,
kako ponavljajo
moje pesmi

BOROVNICA vedel sem:

zdaj čisto
na koncu
je potrkala
na okno
borovnica
in se podpisala
tudi na to
mojo knjigo

Camera obscura

Slikarjeva beležnica
(Odlomek)

Borivoj
Wudler

Tudi jaz sem razvozlaval
stari vozel protislovja . . .

Walt Whitman

PRVI NOTES

Bom že kako, si pravim, zjutraj, ko zbiram pogum; ko se godi najbolj odmaknjeno; zjutraj je svet najbolj daleč. Ampak če ne čemiš, ne čakaš, da se ti bo približal, če recimo vsaj globoko dihaš, napneš mišice in si rečeš: z ljubeznivo mislijo otipavam svoje telo — se v telesu nekaj spremeni; pride tisto nekaj od nekod, kar potrebuješ, da živiš, in sploh pred odločilnimi trenutki. In se približa svet. Če si prepričan. Izrežem take reči in jih nalepim na vrata omare, med praktične nasvete in podobno robo.

Maham z rokama po zraku, vzdigujem noge, kolikor morem visoko, in se priklanjam na štiri strani neba. Otani Te Gita je po tridesetih letih vaje z jedilnimi paličicami ujel vsako muho, ki mu je bila dovolj blizu.

Sedmi ali osmi dan sem tu. Napol sem tu, ker z eno nogo sem še v mestu, recimo temu tako. V novih prebivališčih, si mislim, da spadajo zraven, težave, k vrženosti v druge kraje. Bodo pa prihajali prijatelji. Bo prišel Čarli. Lavrič mogoče Dr. Ropas. Gita, Lidija. Brat, svakinja, nečakinja. Še veliko drugih iz prejšnjega prebivanja; si ne bom beležil vseh imen, ker nekatera sem pozabil, nekaterih sploh ne morem pozabiti. Prišli pa bodo, če takrat ni bilo vse le navidez, se pravi, če se med ljudmi dogaja kaj več